

blot om, at de ønske at være danske, men ogsaa om, at de ønske at ophøre at være noget-som-helst Andet. Det er Noget, som hidtil har kunnet forekomme, og som ganske vist ogsaa er forekommet, at Folk have søgt og modtaget dansk Indfødsret, fordi det i Diebliffet har været dem bekvemt, men senere have forladt Danmark og meget vel vidst at benytte den dem bevarede Indfødsret paa deres første Hjemsted, og at de altsaa til enhver Tid have valgt det Land, hvor de have anseet det for bekvemtest for sig at leve. Dette er nu for det Første Noget, som man ikke skal tillade dem at gjøre, og man skal for det Andet, idet man giver dem Indfødsret, føre det klart frem for deres Dine, at de derved stifte Land, og at de ikke kunne vedblive paa een Gang at være fremmede og danske Undersaatter.

Hvad de enkelte Forslag angaaer, der ere gjorte deels af Udvalgets Fleertal deels af hele Udvalget, skal jeg begynde med at omtale Forslaget om Nr. 46. Den ærede Indenrigsminister sagde, at den herunder omhandlede Dame vistnok havde søgt Indfødsret af Interesse for Danmark og ikke blot af Hensyn til at kunne faae Understøttelse her, thi vi havde jo udviklet, at dertil behøvede hun ikke Indfødsretten. Ja, men hun har jo selv sagt, at det var af hiin Grund, at hun søgte derom, og altsaa er det virkelig ikke af Interesse for Danmark. Denne Dame kan være en meget respectabel Dame, men lad os dog handle som Mænd uden Kjællingevoren Medlidenshed! Naar en Dame kommer og selv siger til os: Jeg søger Indfødsret af Hensyn til mit Ønske om at kunne faae Forsørgelse her, kan man ikke nægte, at dette er hendes Siemod, og lad os saa ikke sige, at det er en Omstændighed, som hun kunde have fortiet, thi hun har nu engang sagt os det, og vi maae holde os til hendes Ord. Siden man derhos beraaber sig paa private Bekjendtskaber, saa maa jeg dog fremhæve, at jeg vel ikke kjender denne Dame, men at jeg dog veed fra fuldkomment paalidelig Side, fra — ja, jeg vil ikke sige fra hvem —, at det er for at kunne opnaae en Plads i Slagelse Kloster, at hun søger om Indfødsret. Udvalget har nu oplyst, at hun ikke behøver Indfødsret dertil; derimod kan det vel være, at

man troer, at Indfødsretten, om hun end ikke juridisk behøver den dertil, dog kunde lette hende Afdgangen. Men skjøndt jeg nu ikke har Noget imod, at denne Dame kommer i Slagelse Kloster, og skjøndt jeg maafee, naar jeg kjendte hende, hjerteligt vilde ønske, at hun maatte komme der, saa kan jeg dog paa ingen Maade gaae ind paa, at Lovgivningsmagten skal sættes i Bevægelse af denne Grund og skal udstede et Privilegium paa, at denne Dame lettere skal kunne komme i Slagelse Kloster, end hun ellers kunde. Vi maae dog virkelig kun lade almindelige Synsmaader gjælde. Naar det endelig blev sagt, at hun har to Søstre til her i Landet, ja, saa viser det jo kun, at der er Tale om tre fremmede Lærerinder, der ere komne ind i Landet, og det henleder da Opmærksomheden paa det Spørgsmaal, om der er Grund til at befordre denne Indvandring af fremmede Lærerinder. Jeg kunde gaae nærmere ind herpaa og indbringe saavel dette som forskellige andre Spørgsmaal, der staae i Forbindelse med denne Sag, men jeg skal dog kun holde mig til det, som udtrykkelig foreligger, at her er Tale om en Ansøgning om Indfødsret for at faae en sikkrere eller lettere Afgang til Understøttelse. Saadanne Andragende høre ganske andre Steder hen end under Lovgivningsmagten, og dem bør vi ikke indlade os paa.

Hvad den under Nr. 7 opførte Person angaaer, da have vi her med to Momenter at gjøre. Der foreligger en Ytring om ham i et Brev, hvorom den høitæredede Minister i Udvalgets Betænkning kan komme til ligesaa megen Kundskab, som Udvalget selv har, i hvilket der ikke blot tales om Mangel paa dansk Sindelag, men som indeholder en bestemt Udtalelse om, at Vedkommende har vist et umiskjendeligt tydsk Sindelag. Udvalget har nævnt sine Hjemmelmænd. Det er Bestyrelsen for en politisk Forening i den By, hvori Vedkommende boer. Nu kan man vel sige, at den kun er en privat Forening. Ja, ganske vist, men vi kunne dog ikke tilfidsætte Hensynet til en saa bestemt Udtalelse, der er udgaaet fra 4 Mænd, hvoraf den ene var kjendt af et Medlem af Udvalget som Stedets Præst. Den maatte dog vække en Formodning, som i det